

ikke syntes om Lovforslaget i dets nuværende Skikkelse, men at han meente, at det kunde forandres saaledes, at det blev en frivillig Sag mellem Huusbonde og Thende, hvoribit der skulde meddeles Skudsmaal eller ikke. Sa, dette er der Noget i, og det har jo ogsaa været paa Bane andetsfeds; men for det Første er der den praktiske Ulempe derved, at det næsten ikke vil være muligt at sikkre sig et Beviss for, at Ansørelsen i Skudsmaalsbogen er fremkommen efter Overenskomst, og dernæst er der den Omstændighed, som her nok fortjener at erindres, at der, hvor denne Lov før har været til Forhandling, har netop et Forslag i denne Retning mødt en bestemt Modstand. Hvad der imidlertid for mig er det Afgjørende — ellers vilde jeg ikke finde, at man strax skulde bryde Staven over Lovforslaget — er det, at, om man ogsaa ændrede Forslaget i denne Retning og kunde faae Stemning derfor, saa naaede man sandelig ikke Maalet alligevel. Hvis det gjøres til Gjenstand for Overenskomst, om der skal gives et Skudsmaal eller ikke, saa vil Savnet af en Skudsmaalspaategning i Livet blive opfattet som et slet Skudsmaal, og naar Loven kommer ud i sin nuværende Skikkelse, saa bliver Savnet af et løst Skudsmaal eensbetydende med et slet Skudsmaal, og man opnaaer altsaa ikke, hvad man tilsigter; og dette er ogsaa mit Svar til det ærede Medlem fra Aarhusegnen, som jeg før refererede mig til, Det er ganske vist at beklage, at et ungt Thendes Forseelse eller mindre gode Forhold kan drage varige Følger efter sig til Thendets Skade, men lad os dog erindre, hvad der her er Spørgsmaal om. Her er jo ikke Tale om Ansørsel i Bogen af Straffedomme, Arrest eller, naar Thendet er et Fruentimmer, at hun har sødt nægte Børn osv.; der kan i det Høieste kun være Tale om den enkelte Huusbondes Utilfredshed med Thendets Forhold. Lad os dog ikke mene, at Folk skulle være saa ubillige og urimelige, at, fordi Thendet i sine unge Aar har paadraget sig en enkelt Huusbondes Uvillie, selv om denne nu maatte være begrundet i Thendets Opsørsel, det derfor skulde for hele sin Livstid være stemplet som den, der ikke egner sig til nogensinde at komme i nogen Tjeneste igjen. Dette troer jeg derfor virkelig ikke,

at vi nu behøve at tage et saa overordentligt stort Hensyn til; jeg haaber, at der er formegen sund Sands til, at det skal stee, at et Thende saaledes skal blive anseet for brødemærket for hele Livet. Men i hvert Fald, det, man ønsker at opnaae for Thendet ved at afværge usorbeelagte Vidnesbyrd, vil ikke opnaaes ved Lovforslaget hverken i den Skikkelse, det nu har, eller i den Skikkelse, den ærede Secretair vil have det givet, og det er derfor, jeg har troet at burde udtale den Mening, at Lovforslaget burde standses allerede paa dette Trin; men maastee har jeg deri feilet.

Forchhammer: Jeg skal ikke opholde det ærede Thing længe. Der er rettet et Par Spørgsmaal til mig, som jeg i al Korthed skal besvare; jeg troer forøvrigt, at det ene Spørgsmaal har den ærede Taler selv besvaret. Naar nemlig alle Andre skrive, og jeg Intet skriver, saa bliver min Tausshed opfattet som en Dom, og altsaa vil jeg være tvungen til at skrive. Naar jeg sagde, at mit Skudsmaal i Reglen endte med, at Thendet havde været skikkeligt og bravt, eller hvilket Udtryk det nu var, saa er det naturligviis ikke Meningen, at jeg har skrevet det om et uskikkeligt Thende; men jeg mener, at alle de Forskjelligheder, der kan være imellem det ene og det andet Thende, den høiere eller mindre Grad af Billighed, den høiere eller mindre Grad af Færmhed og Lethed til sin Gjerning og Sligt, komme aldrig frem igjennem Skudsmaalsbogen, og at ethvert Forsøg paa at ville bringe Paagjældendes Individualitet frem derigjennem mislykkes og maa mislykkes.

Tobiesen: Jeg kan ganske henholde mig til, hvad der nu blev sagt af min ærede Collega, hvilket jeg finder at være et betegnende Svar paa den første Indvending, som kom fra det ærede kongevalgte Medlem (Riebe). — Hvad Frivilligheden angaaer, gjorde han en Indvending med Hensyn til Beviset. Jeg maa i saa Henseende henvise ham til, at dette overalt i Thendeforholdet maa sikkes. Naar en Huusbonde, hvad vi Alle have gjort og fremdeles vilde gjøre, fæster eller opfiger et Thende, saa er det en givent Sag, at han maa sikkre sig et